పిచ్చి...

శ్రీమతి ఆర్. వసుంధర

బరువుతో బుజాన్ని దిగలాగుతున్న పుస్తకాలసంచిని తీసి అలమార్లో పెట్టాడు వెంకట్రమణ. వెనక దొడ్లో నాలుగు రోజులనాడు పుట్టిన తువ్వాయి గంతులేస్తూ కన్పించింది. పెద్దనల్లటి కళ్లతో తెల్లగా ముద్దుగావున్న తువ్వాయిని చూడగానే వుత్సాహంగా లోపలికి వెళ్లబోయాడు. వంట గదిలో నుండి మాటలు వినవచ్చాయి. సుందరమ్మమ్మతో పాపమ్మత్త మాట్లాడుతున్నది. రెండు మాటలు చెవిని పడగానే ముందుకు వెళ్లబోతున్న వాడు కాస్త ఆగి గోడ దగ్గరకు వెళ్లాడు.

'ఇప్పుడు కాస్త నయంగానే వున్నట్లుంది' పిల్లాడు బాగున్నాడా అనడిగింది. కాసేపు బాగానే మాట్లాడింది. తరువాత 'నా నగలు పోయాయి' అంటూ ఏడిచింది. మామూలేగా...అయినా ఆ తిట్లూ అవీ లేవులే యిప్పుడు...పిల్లాణ్ణి చూపిస్తే కాస్త మనుషుల్లో పడుతుందేమో... పాపమ్మత్త అంటోంది.

'ఏమి నయమో! పదేళ్లనాటి పిచ్చి యిప్పుడు ఒదుల్తుందన్న ఆశ నాకు లేదు పాపమ్మా...ఏం పాపం చేసుకున్నామోగాని శుభమా అంటూ వున్న ఒక్కడికీ పెళ్లిచేస్తే కర్మకొద్దీ ఆ రాక్షసి ముండ దొరికింది. ఎట్లాగో దానిపీడ ఒదిలిపోయిందనుకో. ఈ దమయంతిని తెచ్చిచేస్తే దీని సంగతి యిట్లా అయిపోయింది. ఇదంతా కర్మకాకపోతే ఏమిటంటావు! బాలెంతలకి పథ్యమూ పాడూ కుదరక పైత్యంచేస్తే మాత్రం తిరుగులేని పిచ్చిపట్టి పోవాలని వుందా... అన్నది సుందరమ్మమ్మ.

'అయిపోయిన దానికి ఏం చేస్తాం కాని యిప్పటి మాటా ఆలోచించు...పిల్లాణ్ణిచూపిస్తే కాస్త గుణమిస్తుందేమో. అది బాగుపడి యింటికొచ్చే వుపాయం చూడాలిగాని రెండు పెళ్లిళ్లు యిట్లా కుమ్మరాం అయిపోయినాక మూడో పెళ్లి చెయ్యలేవు గదా. యిప్పటికి అంతా బాగానే జరిగిపోతూ వుందనుకో. ఎప్పటికెట్లా వుంటుందో. ఒక్కదానివీ ఎన్నాళ్లని తిప్పలు పడతావూ?...' పాపమ్మత్త వాదిస్తోంది.

వెంకట్రమణ యిహ వినటం మానేసి తిరిగి ముందు హాల్లోకివెళ్లి కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. అనాలోచితంగా చిన్నబల్లమీదున్న పెన్నుని రెండువేళ్లతో గిరగిరా తిప్పటం ప్రారంభించాడు. గుండ్రంగా ఆకర్షణీయంగావున్న మొహమ్మీదికి పడుతోంది చిందరవందరగా రేగిన జుట్టు. విశాలమైన నల్లటి కళ్లు నిరాసక్తంగా పెన్నును చూస్తున్నాయి. ఇట్లాంటి పనుల్నే 'చేతులూరుకోని నాశనప్పనులు' అంటుంది సుందరమ్మమ్మ.

కాస్సేపున్నాక పాపమ్మని పంపించటానికి ముందుగదిలోకి వచ్చింది సుందరమ్మ, రమణని చూసి 'ఎప్పుడొచ్చావురా. పిలవక పొయ్యావా...వుండు, పాలు పిండి కాచితెస్తాను...ఆపెన్నెందుకురా అట్లా తిప్పుతావూ. కిందపడితే పాడవదూ' అంటూ వుండగానే పెన్ను గచ్చుమీద పడింది. రమణ దాన్నితీసి యధాస్థానంలో పెట్టాడు. 'చెబుతావుండుగానే పడేస్తివి గదరా...ఒక్కో నాశనపు పనులు మీనాన్నొస్తే చావగొడతాడు...ఆ పుస్తకాలుతీసి చదవనన్నా చదువు' అంటూ పెన్ను తీసుకొని లోపలికి వెళ్లిందామె.

వెంకట్రమణ కాళ్లు చిన్న బల్లమీదపెట్టి వూపుకుంటూ కూర్చున్నాడు. సుందరమ్మ వూరికే అట్లా అంటుందిగాని తండ్రి రామయ్య తనను వావ గొట్టడని రమణకి తెలుసు. అంతేగాకుండా యివాళ

చదవ బుద్ధివెయ్యటంలేదు. బడినుంచీ రాగానే మళ్లీ చదువేమిటి ?

'మెద్రాసు పిచ్చాసుపత్రికి నన్ను తీసుకుపోయి చూపిస్తారా ! పిచ్చాసుపత్రినిండా పిచ్చాళ్లుంటారు కాబోలు' అనుకున్నాడు వెంకట్రమణ. వాడికి వెళ్లాలనిగాని వెళ్లకూడదనిగాని ఏ అభిప్రాయమూ లేదు. ఆవిడ–అమ్మ–ఆమనిషి ఎట్లావుంటుందో, జుట్టంతా జడలుకట్టిపోయి చింపిరిగుడ్డలు వేసుకొని వుంటుందేమో అనుకున్నదు రమణికి భయమూ అసహ్యమూ కలిగాయి. 'ఎవరో ఆ పిచ్చిది ! నాకేమి సంబంధం ! నేనెప్పుడూ చూడనుకూడా లేదు' అనుకున్నాడు.

బళ్లో చేరిన కొత్తల్లో పాపమ్మత్త కొడుకు నారాయుడు క్లాసుపిల్లల్తో 'వీళ్లమ్మ పిచ్చిది' అని చెప్పాడు. పిల్లలందరూ నవ్వారు. రమణకి చాలా నామోషీ అనిపించింది. 'కాదు...' అని అరిచాడు కోపంగా. 'వీూ అమ్మ మెద్రాసు పిచ్చాసుపత్రిలోవుంది' అన్నాడు వాడు. 'మా అమ్మ సుందరమ్మమ్మ, పిచ్చిది కాదు' అంటూ వాణ్ణి చెంపమీద యీడ్చికొట్టాడు. వాడికి నోట్లోంచి రక్తం కారింది. వాడు రక్తం తుడుచుకొంటూ ఏడుస్తూనే 'సుందరమ్మ మీ అవ్వలే, లేకపోతే అమ్మా అనకుండా సుందరమ్మమ్మా అంటావెందుకు ? మా అమ్మతో చెప్తానుండు' అంటూ వెళ్లిపోయాడు. తరువాత సంగతి విని సుందరమ్మమ్మ రమణని ఎత్తుకొని ముద్దాడి 'వాడి మొహం. ఆ నారాయుడి కేవీూ తెలీదులే' అన్నది. అప్పటినుండి పిచ్చివాళ్లమీద రమణకి ద్వేషం కలిగింది. ఒకనాడు బడినుండి వస్తూ చెట్టుక్రిందవుండే పిచ్చిదానిమీద రాయివేశాడు కూడా... ఇదంతా ఒకటోక్లాసులో వున్నప్పటి సంగతి. ఇప్పుడు తనతల్లి పిచ్చాసుపత్రిలో వున్నదని రమణకు తెలుసు. ఆవిణ్ని ఎప్పుడూ చూడలేదు. ఆవిణ్ణి గురించిన ఆలోచనలుకూడా రావు. ఇవాళ పాపమ్మత్త మాటలు విన్నాక '–ఎట్లావుంటుందో' అనుకున్నాడు. ఆవిణ్ణి 'అమ్మ' అని ఎప్పుడూ అనుకోడు రమణ 'ఆ మనిషి' అనుకోడానికీ వీల్లేకుండా వుంది. ఎప్పుడైనా ఆవిణ్ణి గురించి అనుకున్నప్పుడు ఆ స్థానం ఖాళీగా ఒదిలేస్తాడు.

'ఆవిడ'ంటే సదభిప్రాయం మాత్రం లేదు రమణకి. వుంటే కొంచెం కోపం, జుగుప్స వుండాలి.

ఒకసారి 'ఆవిడ'నాన్న–సుబ్బయ్య తాత–ఒచ్చాడు. మెద్రాసువెళ్లి వచ్చాడట. సన్నగా ముసలిగా ఒంగిపోయి వున్నాడు. జుట్టు సగం నలుపూ సగం తెలుపూగా దారాల్లా వున్నది. మాటకిముందు పళ్లు చూపిస్తాడు. కోతి యికిలించినట్లుగా. అట్లా యికిలిస్తే ఎదుటి వాళ్లు సంతోషిస్తారనుకుంటాడేమో. అడుక్కునే వాడిలాగా వున్నాడు. ఆ మాట చెప్పడానికి ఒచ్చినవాడు మధ్యాహ్నం అన్నం తిని సాయంత్రం కాఫీత్రాగి రాత్రి అన్నంతిని మరీ వెళ్లాడు. తండ్రి రామయ్య అతనితో అసలు మాట్లాడలేదు. సుందరమ్మమ్మ మర్యాదకి కాసేపు వూకొట్టి వెళ్లిపోయింది. వూరికే కూర్చుండి ఏవీూ తోచక రమణనీ పలకరించాడు. 'పిప్పరమెంటు బిళ్లలు కొనుక్కొని తింటావా?' అన్నాడు. రమణకు అర్థం కాలేదు. 'రెండు పైసలిస్తాను, కొనుక్కుంటావా' అనో 'వీళ్లు నీకు అట్లాంటివి కొనిస్తారా' అనో 'వుంటే నాకూ రెండు పెట్టు' అనో ఏమిటో తెలియలేదు. ఆపలకరింపు అసహ్యంకలిగించి సమాధానం చెప్పకుండా లేచి వెళ్లిపోయాడు. ఈ సుబ్బయ్య తాత పెళ్లాం–'ఆవిడ'తల్లి కాదు; రెండో పెళ్లాం–వూరందరికీ తెలుసు. 'నల్లచ్చమ్మ' అంటారు. బడికి వెళ్తుంటే ఎప్పుడన్నా కనబడుతుంది. బొగ్గు నలుపులో సన్నగా ఎండుకుపోయి వుంటుంది. జుట్టు నల్లగా మెరుస్తూ వుంటుంది. దాన్ని నిమ్మకాయ ప్రమాణంలో తమాషా ముడివేస్తుంది . ఎప్పుడు చూసినా రోడ్డుమధ్యన నిలబడి వూరంతటికీ విన బడేట్లు ఎవరితోనైనా యుద్ధం చేస్తూ వుంటుంది. మధ్యలో జుట్టుముడివూడదీసి విదిలించి మళ్లీ గట్టిగా నిమ్మకాయఆకారంలో వేస్తూ అరుస్తూ వుంటుంది. బడిపిల్లలందరితోపాటు రమణకూడా 'నల్లచ్చమ్మ' అని చెప్పి నవ్వుతాడు. తాను పిచ్చిదవటమే కాకుండా యిట్లాంటి యింటికి చెందివుండటం కూడా 'ఆవిడ'గురించిన రమణ అసంతృప్తికి కారణమైంది. వాళ్లంతా ఒక్క పిచ్చి పాడు గుంపు! అనుకున్నాడు.

ఎవరైనా వూళ్లోవాళ్లు మెడ్రాసు వెళ్లినప్పుడు చచ్చిన కాలేజి, జూ, లైట్ హౌస్, యల్ఐసీ బిల్డింగులతో పాటుగా పిచ్చాసుపత్రిలో 'దమయంతి'ని కూడా చూసివస్తారు. అప్పటి సంభాషణల్లో రమణకు కొన్ని కొన్ని విషయాలు వినబడతై. తన తండ్రికి మొదటి భార్య పురిపోసుకు చచ్చిందట. అప్పుడు ఈమెనిచ్చి చేశారట. నల్లచ్చమ్మదగ్గర తిట్లూ దెబ్బలూ తింటూ గొడ్డు చాకిరీ చేసేదట. 'కొంప ఎట్లాంటిదైతేనేం? తామర పువ్వు బురదలోపుట్టదా? పిల్ల పనీ చేస్తుంది. అణకువా వున్నది' అని సుందరమ్మమ్మ ఆలోచించి ఈ పెళ్లిచేసిందట. మొదట్లో చెప్పినపని చేసుకుపోతూ తిరుగు చెప్పకుండా బాగానే వుండేదట. పిల్లాడు పుట్టనిచ్చి బుద్ధి మారిపోయిందట. 'కాన్పుకు తీసుకువెళ్లినవాళ్లు బాలెంతకు అపథ్యం చేసి, పైత్యం ఎక్కిపోయింది' అన్నది సుందరమ్మమ్మ.

'నెలదాటకుండానే తీసుకొచ్చామా, అప్పటికే పైత్యం ఎక్కుతూవుంది గావాలు, నాకేం తెలుసు! పిల్లాణ్ణి దించకుండా ఎప్పుడూ కోతికరుచుకున్నట్టు కరుచుకొని వుండేది. పత్యం సరిగా చెయ్యకుండా అదీయిదీ తినేవాళ్లు పాలిస్తే పిల్లాడు ఎక్కిరాడు, అవుపాలు పోద్దాంలే అన్నాను. అంతలోనే పిల్లాడికి విరేచనాలు రానేవచ్చినై. ఇక యిది మాటవినదూ అని అలవాటు తప్పించటానికి పిల్లాణ్ణి రెండు రోజులు కిష్టాయి యింటికి పంపించేశాను. అప్పటికే పైత్యం ఎక్కింది, రెండురోజులపాటు మునగదీసుకు పడుకుంది. ఒకటేఏడుపు, ఒక్కపనీ ముట్టుకోలేదు. తిండీ తినలేదు. పోనీలే అని వూరుకున్నాను. తిండిలేక పైత్యం మరీ ఎక్కువైపోయింది. మూడోనాడులేచి 'నాపిల్లలందర్నీ నువ్వే చంపేశావు దొంగముండా' అంటూ నన్ను గట్టిగాపట్టేసింది. నలుగురూపోగై పట్టువిడిపించి దాన్ని తాళ్లతో కట్టేసేసరికి తల ప్రాణం తోకకొచ్చింది. అప్పుడే ఒంటిమీద నగలుకూడా తీసేశారు. ఆ, ఏంనగలులే...బొట్టుగొలుసూ, రెండు గాజులూను. అంతే, పిల్లల పంగతి ఒదిలేసి వగతో అని పట్టుకుంది. ఒక్కతిట్టుకాదులే. నానాతిట్లూ మొదలెట్టింది...అంత అణకువగావుండేది. యిట్లా తిరిగిపోయిందంటే...ఆ పిచ్చి పిచ్చి యిహ అంతే అయిపోయింది. మంత్రాలూ నాటుమందులూ అన్నీచూసి యిహ లాభంలేదని మెడ్రాసులో వేశాము...' ఒకసారి మూడోక్లాసు టీచరమ్మతో ఈ కథంతా చెప్పింది సుందరమ్మమ్మ.

'పాలు యివ్వనీయలేదవే యింత గొడవా జరిగిందా? పోనీ పిల్లణ్ణి వెనక్కితెచ్చి చూపారా ?' టీచరమ్మ అడిగింది.

'అయ్యో రాత! పిల్లాణ్ణి గొంతుపిసికేస్తే ఏంగాను! నెలబిడ్డాయెను' అన్నది సుందరమ్మమ్మ.

'అవున్లెండి. అదీ నిజమే' అన్నది టీచరమ్మ.

తనని గురించి వాళ్లు యిలా మాట్లాడుకోవడం రమణకు నచ్చలేదు. 'నాన్న పొలం వెళ్లాలని నిన్ను తొందరగా రమ్మన్నాడుగా సుందరమ్మమ్మా' అన్నాడు.

'ఇదిగో వెళ్తున్నా' అంటూనే 'ఈకాలంలో పిల్లలికి పాలు ఎవరిస్తున్నారమ్మా, మరీ లేనివాళ్లు తప్ప. అందం పోతుంది, ఆరోగ్యం పోతుందిఅంటూ అందరూ డబ్బాపాలే పోస్తున్నారుగా. పిచ్చికాకపోతే దానికోసం ఎవరన్నా ఏడుస్తారా! పిల్లాడు తాగటం లేదుకదా, పాలు గోడమీదికి పిండేసియ్యవే అన్నాను. అదేమి ఏడుపోగాని ఒకటే కుమిలి కుమిలి ఏడవటం! అందరూ సినిమాలుచూసి నేర్చుకుంటున్నారమ్మా ఈ ఏడుపులూ నవ్వులూ డాన్సులూ పాటలూను. అదే సర్దుకుంటుందిలే అనుకున్నాను. అంతలోనే పైత్యం ముంచుకొచ్చింది...' ఏమిటేమిటో చెప్పకొచ్చింది సుందరమ్మమ్మ.

సాధారణంగా ఈ విషయాలన్నీ తనముందు మాట్లాడదు ఆమె. ఇవన్నీ అప్పుడప్పుడుగా రమణ విన్న విషయాలు. అర్థంకాకపోయినా మనసు అనే స్టోరుగదిలో నిలిచిపోయిన విషయాలు..............

ఎగ్జిబిషన్‌చూసి, మర్నాడు పిచ్చాసుపత్రికి వెళ్లారు సుందరమ్మ రామయ్య రమణా. మెడ్రాసు ప్రయాణం మొదలుపెట్టిన దగ్గర్నుండి రమణ

ఆలోచనలు వుండుండీ ఆవిడమీదికే వెళ్ళేవి. ఇన్నాళ్ళూ పిచ్చిదిగా సంబంధంలేని మనిషిగావున్న ఆవిడ ఆలోచనల్లో దగ్గరికివచ్చి ఏదో అస్పష్టమైన సంబంధం వెలికి రాసాగింది. చెట్టుకింద పిచ్చిది జ్ఞాపకంవచ్చి భయం కలిగింది. ఆత్రుతతో 'అట్లా వుండకూడదు' అనుకున్నాడు.

దమయంతి శుభ్రంగానే వున్నది. తల దువ్వుకొన్నది. చీరమాసినా చిరుగులు లేవు. సుందరమ్మమ్మని చూడగానే కోపంగా 'ఒచ్చావూ...నా నగలన్నీ తెచ్చావా లేదా పిశాచీ' అన్నది.

రమణ సుందరమ్మమ్మ వెనకాతల నిల్చుని ఆసక్తితో చూస్తున్నాడు. దమయంతి రమణనిచూసింది. నుదురు చిట్లించి ఆలోచిస్తూ 'ఈ పిల్లాడెవరూ' అన్నది. ఎవరూ మాట్లాడలేదు. 'ఇట్లారా అబ్బాయ్' అన్నది. రమణ వెళ్లకుండా చెయ్యి పట్టుకు ఆపింది సుందరమ్మమ్మ. 'నీ పేరు వెంకటరమణ కాదూ! పాపమ్మ చెప్పిందిలే నీవు నా కొడుకువేరా... ఒరే, పిలిస్తే రావూ! నేను నీ అమ్మనిరా...ఒరే ఒక్క మాట చెబుతా, గుర్తుపెట్టుకో. లోకం నిండా ఆడనాళ్ళున్నా, ఎవరుపెంచినా, ఎట్లా చూసినా నేనేరా నీ అమ్మని! నిజంగా నీవు నా కడుపులోనే పెరిగావురా. అప్పుడు నా కడుపుమీద చెయ్యిపెట్టుకు చూసుకుంటే కడుపులో నీవుచేసిన గోలంతా ఆ చేతికి తెలిసిందిరా. కడుపుని చూస్తుంటే నీవు యీ ప్రక్కనించీ ఆ ప్రక్కకి తిరగటం కనుపించిందిరా...నిజంగా...సత్యప్రమాణంగా! ...అందుకే నేను చెప్పేది ఏమంటే నీవు మీ అమ్మ ఋణం తీర్చుకోవాలి. ఆ పిశాచి దగ్గర నా నగలున్నై. ఎప్పటికైనా తెచ్చియివ్వాలి. తెలిసిందా...' ఆత్రుతగా అన్నది. ఆశగా చూసింది.

ఆమాటలు వింటుంటే రమణకి భయం వేసింది. భయంలోనే మనసు 'అమ్మ' అన్న పదం పలికింది. సుందరమ్మమ్మ యిహ పోదాం అని తొందర పెట్టింది. వస్తూవుంటే వెనకనుంచీ దమయంతి అరుస్తూనేవున్నది 'నా నగలన్నీ తెచ్చివ్వాలిరా... నేనేరా నీ అమ్మని' అంటూ'

బయటికొచ్చాక రమణ మెల్లగా అడిగాడు 'సుందరమ్మమ్మా, అమ్మకి పిచ్చి నయమౌతుందా?' అని.

సుందరమ్మ విసుగ్గా కోపంగా 'అమ్మేమిట్రా, నాబొంద! ఆ పాపమ్మ మాటలునమ్మి తీసుకొచ్చాను గాని దీనికి పిచ్చి తగ్గేదికాదు. ఆ వరసన పిచ్చికేకలు పెడుతుంటే యింకేం తగ్గుతుంది!...హవ్వ! చిన్న పిల్లాడి ముందర ఏం మాటలు!' అన్నది.

'ఆనగలు యీ సుందరమ్మమ్మ యివ్వనే యివ్వదు...పాపం!' అనుకున్నాడు రమణ.

—